

Lech Wysokiński (1936–2013)

Lech Wysokiński urodził się 27 lipca 1936 r. w Ciechanowie. W 1959 r. ukończył studia na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Szczecińskiej. W latach 1961–1985 pracował na Wydziale Geologii Uniwersytetu Warszawskiego. Rozprawę doktorską obronił w 1966 r., a habilitacyjną w 1976 r. W 1989 r. otrzymał tytuł naukowy profesora.

Tezy zawarte w rozprawie doktorskiej pt.: „Wpływ spękań w glinach zwałowych na stateczność zboczy wiślanych na przykładzie skarpy w Płocku” miały znaczący wpływ na późniejsze zainteresowania Profesora problemami stateczności skarp i zboczy, które kontynuował przez cały okres pracy badawczej. W ramach tej działalności wykonał wiele badań, ekspertyz i opracowań dla zabezpieczenia Skarpy Płockiej oraz do celów zagospodarowania przestrzennego i ochrony obiektów położonych w strefie Skarpy Warszawskiej. Jest autorem instrukcji „Ocena stateczności skarp i zboczy. Zasady wyboru zabezpieczeń”.

Ważnymi pracami w dorobku naukowym Profesora są opracowania wykonane dla kopalni Bełchatów. Dotyczyły one między innymi bezpiecznej eksploatacji węgla brunatnego i oceny wstrząsów parasejsmicznych w rejonie odkrywki. Zainteresowania Profesora dotyczyły również zagadnień związanych z projektowaniem posadowienia farm wiatrowych na zwałowiskach kopalni Bełchatów i Adamów.

Działalność Profesora była interdyscyplinarna i wielokierunkowa, począwszy od prac naukowych i rozwojowo-badawczych, przez projektowe i wdrożeniowe do działalności szkoleniowej i popularyzacyjnej.

Od 1985 r. pracował w Instytucie Techniki Budowlanej, a w 1986 r. został kierownikiem Zakładu Geotechniki i Fundamentowania. Równoległe przez kilkanaście lat prowadził zajęcia dydaktyczne na Wydziale Geologii Uniwersytetu Warszawskiego oraz na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Krakowskiej.

Profesor Lech Wysokiński kierował pracami badawczymi i projektowymi budowy składowisk odpadów, między innymi składowiska odpadów niebezpiecznych w Tarnowskich Górach. Zebrane doświadczenia opublikował w instrukcji „Zasady budowy składowisk odpadów”.

Wśród szerokich zainteresowań badawczych Profesora istotne były prace związane z budową systemów archiwizacji danych oraz tworzeniem nowatorskich opracowań kartograficznych dotyczących m.in. terenów słabych i zdegradowanych oraz warunków budowlanych.

W ostatnich latach Profesor dużo czasu poświęcał sprawom harmonizacji polskich norm z unijnymi. Przewodniczył

Komitetowi Technicznemu KT nr 254 ds. Geotechniki Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Jest współautorem poradnika „Projektowanie geotechniczne według Eurokodu 7”.

W latach 90. XX w. był sekretarzem generalnym Polskiego Komitetu Geotechniki, a następnie jego wiceprzewodniczącym. Przez wiele lat brał udział w pracach Rady Geologicznej przy ministrze ochrony środowiska, zasobów naturalnych i leśnictwa oraz Komisji Dokumentacji Geologiczno-Inżynierskich. Był członkiem wielu stowarzyszeń naukowych i organizacji technicznych, m.in.: Międzynarodowej Asocjacji Geologów Inżynierskich, Międzynarodowego Stowarzyszenia Mechaniki Gruntów i Geotechniki, Europejskiej Komisji ds. Normalizacji (Geotechnika), Polskiej Izby Inżynierów i Techników Budownictwa, Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN.

Profesor Lech Wysokiński otrzymał wiele nagród i odznaczeń resortowych za nowe rozwiązania wprowadzone do praktyki. Za wybitne zasługi w działalności na rzecz rozwoju budownictwa Profesor Lech Wysokiński w 2005 r. został odznaczony przez Prezydenta RP Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Lech Wysokiński zmarł 3 grudnia 2013 r., wybitny specjalista w zakresie geotechniki, fundamentowania i geologii inżynierskiej, autor licznych publikacji, instrukcji i norm z zakresu geotechniki oraz opracowań kartograficznych, wieloletni pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Geologii Uniwersytetu Warszawskiego i Instytutu Techniki Budowlanej.

Zbigniew Frankowski & Edyta Majer